

עושה שלום

שלום עם עצמך. שלום בבית. שלום עם ה'.

איך תנגן את המנגינה שלך בעזרה הכי טובה?

יועבר בשידור חי ברדיו. אני מעוניין להאזין לה, ולכן אל תגיע מחר לראיין אותי.

העיתונאי התלהב. 'אדרבא! אני חושב שדווקא טוב שאבוא, זה ייתן לי ההשראה גדולה לכתובת הביוגרפיה, כשאראה אותך, איך אתה מקשיב לתזמורת שלך!'

טוסקניני נאנח. 'אני יודע מה זה עיתונאים. עיתונאים אוהבים לשאול הרבה שאלות, ואני רוצה להיות מחר מאוד מרוכז. לכן אני מעדיף שלא תגיע'.

התחנן העיתונאי 'תן לי להגיע, ואני מבטיח לך שאני לא אשאל שום שאלה! טוסקניני שתק, ואז הסכים. 'אם כך, בסדר'.

למחרת בבוקר מגיע העיתונאי. טוסקניני כבר יושב ליד השולחן, כשלצידו ניצב רדיו גדול, וכולו מרוכז בצלילים שנשמעים מהשידור החי של ההופעה באפריקה.

כשהסתיים הקונצרט, התפעל העיתונאי בקול. 'וואו... זה היה... תענוג צורף! אבל אז הבחין העיתונאי שטוסקניני לא נראה נלהב במיוחד. הוא התפלל. 'מה קרה? מה לא היה טוב?'

וטוסקניני ענה: 'הפריע לי שבמקום חמש עשרה כינורות שהיו צריכים להיות בהופעה, בסוף היו שם רק ארבע עשרה כינורות! העיתונאי לא האמין. מתוך עשרות כלי הנגינה טוסקניני זיהה שחסר כינור אחד? לא יתכן! הוא החליט לבדוק את העניין'.

לאחר כמה טלפונים הוא הגיע למנהל התזמורת באפריקה,

ושאל אותו: 'תגיד לי בבקשה, כמה כינורות יש בתזמורת שהייתה אתמול בקונצרט? אמר לו: חמשה עשר כינורות! העיתונאי המשיך, 'אתה יכול בבקשה לבדוק אם באמת היו בהופעה עצמה חמשה עשר כינורות? המנהל בודק, ואומר: 'וואי, אתה צודק! בפועל היו רק ארבעה עשר כינורות! הכנר החמש עשרה הודיע ברגע האחרון שהוא לא מרגיש טוב, ולכן הוא לא הגיע'.

אותו עיתונאי אמר לעצמו: 'אני חייב לדעת איך טוסקניני הצליח לזהות דרך הרדיו שחסר כינור אחד, מתוך למעלה ממאה נגנים!'

שמע סיפור שקרה לפני כשישים שנה.

רב ידוע בארצות הברית, סיפר שמקובל אצלם לצאת ל'קמפ', נופש בהרים למשך חודשיים בשנה.

באחד הקמפים הוא נכנס לבית המדרש, ומבחין ביהודי מבוגר שיושב בצד בית המדרש, לפניו גמרא פתוחה, ונראה שהוא מדוכדך ועצוב.

הוא ניגש אליו, ושאל אותו: 'מה קרה? למה אתה עצוב? אותו יהודי נפתח, וסיפר לו: 'אני איש עסקים מאוד מצליח'.

בחודשים האחרונים הרופאים גילו שאני חולה במחלה סופנית קשה, ומכיוון שכך, החלטתי להקדיש את הזמן שנותר לי ללימוד תורה ולאסוף זכויות'.

בימים הראשונים התחלתי ללמוד בהתלהבות ובחשק, אבל ככל שהימים עוברים, אני מרגיש שאני נכנס לעצבות וייאוש.

אני מתחיל ללמוד מוקדם בבוקר, ולוקח לי ארבע שעות כדי להספיק דף אחד של גמרא. ואחרים שיושבים לצדי, מספיקים בזמן הזה ששה או שבעה דפי גמרא. אני מאוד מתוסכל מהסיטואציה הזאת, בה אני לא מצליח להספיק ולהתקדם כמו שהייתי רוצה'.

אותו רב הרבה לרגע, ואמר לו: 'אני רוצה לספר לך על משהו שהתפרסם אתמול בעיתון'.

והרב מספר לו על המנצח המוזיקלי טוסקניני, שהיה באותם הימים אחד המנצחים הגדולים ביותר בארצות הברית.

כשהגיע לגיל שמונים ושש, החליט אחד העיתונאים לכתוב עליו ביוגרפיה, את סיפור החיים שלו. לצורך כך הוא היה מגיע אליו מדי יום כדי לראיין אותו. הוא סיפר לו איך הוא התחיל להיות מנצח באיטליה, בגיל תשע עשרה, ואיך נעשה לבסוף המנצח הכי גדול באמריקה.

אותו עיתונאי מספר בכתבה, שיום אחד טוסקניני ביקש ממנו: 'מחר אל תגיע'. וכשהוא שאל 'למה?' ענה לו טוסקניני, 'מחר מופיעה התזמורת הסימפונית של אמריקה, שאני המנצח שלה. יהיו שם מעל מאה נגנים וכלי נגינה. היא מופיעה באפריקה, והקונצרט הזה

למחרת, כשהוא בא לראיין את טוסקניני, הוא אמר, 'כל הכבוד לך. באמת, בדקתי והיה חסר כינור אחד. אבל אתה חייב להסביר לי, איך ידעת שחסר כינור אחד מתוך מאה כלים?'

טוסקניני חיך, והשיב לו: 'אני המנצח של התזמורת הזו, ואני כתבתי את התווים של כל אחד מהכלים שמשתתפים בה. וכשאתה כותב תווים לקונצרט כזה, שיש בו מעל מאה כלים, וחמש עשרה כינורות, הכינורות לא מנגנים את אותם התווים.

אני כותב לכל כינור תווים משלו, בצורה כזו שכאשר כולם ינגנו ביחד, הם ישמיעו יחד הרמוניה מושלמת.

אתמול, כשהעבירו את השידור דרך הרדיו, פתאום אני מרגיש שחסר תו מסוים. חשבתי 'בסדר, קורה שנגן מפספס תו. אבל כשהבחנתי שעוד פעם חסר תו, ושוב חסר תו, פתאום גיליתי, 'רגע, כל התווים האלו שייכים לנגן של כינור שלוש עשרה! הנגן הזה לא הגיע, והדבר פגע בשלמות של היצירה'.

סיים הרב לספר על הכתבה הזו, ואמר לאיש העסקים החולה: 'שים לב. הקדוש ברוך הוא יוצרו של כל העולם. אבל לכל אחד הוא נתן נתונים שונים. משפחה אחרת, מדינה אחרת, קהילה אחרת, וכלים אחרים. לכל אחד יש כישרונות אחרים, האופי המיוחד שלו, והניסיונות המיוחדים לו.

בעצם, הקדוש ברוך הוא, הוא המנצח על התזמורת הכי גדולה בעולם. הוא נתן לנו כלים שונים, וכתב לנו תווים שונים, אותם הוא רוצה שנגן כאן. וזהו התפקיד המיוחד שלנו בעולם.

ובדיוק כמו שבתזמורת, נגן החצוצרה שכתב לו לבצע צליל מסוים בזמן מסוים לא מקנא בנגן הכינור, או בנגן הגיטרה שמנגנים יותר ממנו, כי הוא מבין שיש משמעות עצומה דווקא במיקום הספציפי של הצליל שלו.

כי לכל אחד בתזמורת יש את הכלי המיוחד לו, את המקום שלו, ואת התווים שנכתבו עבורו, וכשהוא מבצע אותם, הוא הופך את היצירה כולה למושלמת.

יש אנשים שהכלים שנתנו להם, והתווים שנכתבו עבורם הם להספיק ארבע דפים בשעה, ויש אנשים שנתנו להם כלים ותווים ללימוד דף אחד בכמה שעות.

והקדוש ברוך הוא, שהוא המנצח על התזמורת הזו, מבקש ממך שתנגן לפי התווים שהוא כתב במיוחד עבורך! הוא לא מבקש שתנגן תווים של מישהו אחר. להיפך, אם אתה תנגן תווים של מישהו אחר, אתה מקלקל את ההרמוניה, את היצירה שהיוצר הגדול מעוניין לשמוע.

הוא הניח כל אחד מאיתנו במקום שלו, והוא רוצה שבכלים שלנו, ביכולות שלנו, נבצע את הניגון הכי יפה שאנחנו יכולים לנגן'.

חלפה תקופה, ואותו רב פגש את בנו של איש העסקים ההוא. הוא שאל אותו 'מה שלום אביך?' והבן השיב, 'אני מצטער לספר לך, אבל אבא נפטר. אבל אני רוצה להגיד לך משהו אחד. מהרגע שדיברת איתו שם, בבית המדרש, ועד ליום הפטירה שלו, בכל בוקר הוא היה קם עם אור על הפנים, והיה אומר: 'אני הולך לנגן היום לפי התווים שהקדוש ברוך הוא כתב במיוחד עבורי'.

זהו אחד המסרים החשובים לחיים, ההבנה שבחיים **אתה לא בתחרות עם אף אחד**, אם כבר בתחרות התחרות היחידה שאמורה להיות לך היא רק עם עצמך.

כי אם אתה מסתכל על הישגים ויכולות של אחרים, אתה מרגיש גרוע עם עצמך. והאמת היא, שלכל אחד ואחד יש יכולות וכלים אחרים. התחרות היחידה שצריכה להיות לך כאן בעולם הזה, זו תחרות שלך עם עצמך. להיות בכל יום טוב יותר מאתמול, ולהפיק את המירב והמיטב מהכלים שה' נתן לך.

עכשיו, תוך כדי שאני כותב לך ראיתי משהו שנגע בי מאוד.

יש ליד הבית שלי ישיבה של "נוער מחפש". עברתי מחוץ לבית הכנסת, ולפתע שמתי לב לקרטון גדול מונח בצד.

הצצתי פנימה וראיתי שורות מסודרות של כריכים בתיים מושקעים. לידם כמה צלחות עם ירקות חתוכים ומסודרים בטוב טעם. כל כריך היה עטוף בקפידה בנייר סופג, ועל כל אחד היה כתוב בכתב יד מה הוא מכיל: חביתה, סביח, טונה ועוד. היה אפשר לראות שמישהו השקיע כאן לא רק זמן, אלא גם לב.

סקרן אותי לדעת מה הסיפור מאחורי זה, אז שאלתי את ראש הישיבה. הוא חיך ואמר לי: "יש אשה אחת שהחליטה לקחת על עצמה להכין בכל יום את הכריכים האלה לבחורים. שיהיה להם משהו לאכול. שיהיה להם קצת טעם של בית."

באותו רגע חשבתי לעצמי: זו בדיוק הנקודה. האשה הזאת לא ניסתה להיות **מישהי אחרת**. היא לא הקימה ארגון ענק.

היא לא פתחה עמותה. היא לא חיפשה לעשות משהו שכולם ידברו עליו. היא פשוט הסתכלה על הכלים שיש לה, על היכולות שקיבלה, על המקום שבו היא נמצאת, ושאלה את עצמה: "מה אני יכולה לתת?" והתשובה שלה הייתה כמה כריכים. אבל עבור אותם בחורים, זה הרבה יותר מכמה כריכים. זה אכפתיות. זה להרגיש שמישהו חושב עליהם.

לפעמים אתה עסוק בלחשוב מה היית עושה אילו היו לך יותר כישרונות, יותר כסף, יותר זמן או יותר השפעה.

אבל אולי השאלה הנכונה היא הרבה יותר פשוטה: **מה אתה יכול לעשות עם התווים שקיבלת?** כי ה' לא מחכה שתנגן את המנגינה של מישהו אחר. הוא מחכה שתנגן את המנגינה שלך לפי התווים שהוא כתב עבורך.

חשוב שתכיר ותהיה מודע לכלים שקיבלת, ולתווים, לדרך שכתב עבורך במיוחד בורא העולם.

והכי חשוב, זה לבצע. אז קדימה, צא ונגן אותם בצורה הכי טובה שאתה יכול. עשה לקב"ה נחת בכך שאתה מנגן בדיוק לפי מה שהוא היה מצפה ממך!

שבת שלום ומבורך!

הרב משה עמר

מו"ץ ומדריך חתנים לחיים מאושרים

התוכן בעלון נכתב ומיועד להעניק לגברים כלים לשיפור חיי הנישואין ובניית האישיות. עם זאת, נשים שיקראו את המאמר יכולות להפיק ממנו תועלת על ידי התאמת הדוגמאות והרעיונות לצד שלהן. אני מאמין שכל צד בחיי הנישואין אחראי על שיפור עצמו ולא על הצד השני.

להצטרפות לתפוצה שלח מייל ל- A7156555@gmail.com

עלון זה מוקדש לעילוי נשמת
ר' משה בן נז'ומה אטיאס ז"ל
ר' יהודה בן סיסנה חיים ז"ל

הרש! קו "עושה שלום" - 03-31-30-2-40
להאזנה לעלון השבועי, לקבלת העלון במייל,
להצטרפות להפצת העלון באזור מגוריים, ולהשאת תגובות והודעות.